

— Дай ми ги, майко, рече тя на старата; дѣ ги си скрѣла?

— Не ги съмъ скрѣла тука, отговори Урака; като имамы само една стая лесно быхъ ги намѣрили тосъ часъ Дадохъ ги на съсѣдката ни, която сѣди на долнія катъ . . . отивамъ да потърсѣмъ и са връщамъ-»

Когато излѣзе отъ стаята, Пикильо отджухъ. Видѣтъ на тѣзи бабичка му бѣше отвратителенъ и задушаваше въ сърцето му челоуѣколюбивытъ му чувства. Като останж самъ съ Аліяга, той станж, и като я улови за рѣката, рече ѝ:

« Не бой са отъ полицмейстера; увѣрявамъ та, малко быхъ ти принесель полза ако помощта ми са огриничаше на туй само. Ако че съмъ разумѣль що имашъ на сърцето си . . . найголѣмата ти мъка е въспоминаніето за една минжла погрѣшка!

— Да; укореніето на съвѣстьта ми . . . оставяньето на сына ми!

— И ако съ помощта на намѣстника получа да земѣмъ извѣстія за него? . . . »

Радостенъ лучъ свѣтнж на очытъ на горката жена, и тя прострѣ къмъ Пикильо едната си рѣка, която отпустнж пакъ, като рече съ отчаянь тонъ:

« Туй е невъзможно! какъ ще са сполучи?

— Не знаѣмъ; но за туй искамъ мнѣніето ви.

— Минжло са е толкози време повече отъ дванайсетъ години

— Да, и за туй работата става трудна; но кой е монастыря, въ който го остави майка ти? въ кое мѣсто на Испанія? въ кой градъ? туй ми е потрѣбно. . . .

— Въ кой градъ! . . . извика Жиралда . . пыташъ ма, въ градъ проклетъ, който сѣкогы ми докарва нещастія Не, не! немамъ право, рече тя стреснжто, защото намѣрвамъ въ него покровитель толкози великодушень като тебе.

— Въ този ли градъ? попыта Пикильо.

— Да, въ Пампелуна . . . защото майка ми искаше да иде во Франція, за да предаде дѣтето ми на